

ли сж такива?) той не задирялъ, но злитъ—съ ножъ по главата! . . . А на Българитъ — тъмъ Илю билъ сжщо божие крило: той е възвръщаль на бацитъ завлеченитъ имъ въ хареми клѣти дъщери; на майкитъ е повръщаль отвлеченитъ въ планинитъ отъ разбойници за откупъ рожби; на сиромаситъ повръщаль открадения отъ Турцитъ добитъкъ или самъ купуваль; дори момцитъ и момитъ на бѣднитъ вдовици е нагледваль—прѣмена имъ е набавяль, за свадба имъ е помагалъ и не рѣдко самъ прѣдрѣшенъ е въ село слизаль и самъ сираци е вѣнчаваль.

Царъ—баща е билъ Илю войвода въ Малешевията. Него куршумъ не е хващаль; него Турчинъ не е познаваль; той билъ врѣдъ и нийдѣ—врѣдъ: ту като кюмюрджия въ сѣдилищата у Скопье, Кюстендилъ, Нишъ, само за да праща послѣ хаберъ на каймакмитъ, че той се е при тѣхъ давосваль, колкото да го видятъ;—ту пѣкъ, като хищенъ мѣстителъ на турскитъ золуми, е лѣтяль отъ Доспатъ до Пиринъ и Шаръ съ блѣскавична бързина.

И царуваль той 11 години; единадесетъ поколения мже сж възземали правда и юначество отъ него.

Па съ трепетна мѣлва оживѣвали села и градове по цѣла Македония: „на срѣдъ Пиринъ Илю е развѣль кървавъ байракъ и на байрака лѣвъ зашилъ, защото царство щѣлъ да прави, българско царство!“ . . .

.

О, тъмни години на вчерашното славно минало, въскрѣснѣте вие въ нашитъ сърдца! Македонци! намѣрете това знаме на Илю войвода, що се е години наредъ развѣвало на врѣхъ Иринъ Пиринъ! Намѣрете го: — то е първото българско знаме отъ ново врѣме и—вий сте издигнали това знаме! Илю войвода е горския откликъ на Братия Миладинови: — това сж триггалния камъкъ на българската свобода, на българското бждаще!

Или, може би, това знаме Илю е отнесълъ съ